

ET KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

11/2017

5. dubna 2017

✦ ročník 102

cena: 13 Kč

Příští číslo vyjde

12. dubna 2017

Z obsahu

* Nejtěžší zkouška

* Zákon

Poselství ke Květné neděli

**TAKOVÉ SMÝŠLENÍ,
JAKO V KRISTU JEŽÍŠI
FILIPSKÝM 2,5–11**

Když byl apoštol Pavel uvězněn, začali někteří Filipští tím směřují kázat evangelium. Jedni to dělali z lásky a touhy dokázat, že Slovo Boží nelze uvěznit. Jiní, žárlivci na Pavlovo postavení, uctívali šanci jej zastínit. A těm všem apoštol napsal: *V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností... každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.* A hned se dovolal toho, co zpívali před večerí Páně. Chtěl tím říci: Uvědomte si, co s chválou vyznáváte o cestě svého Pána, a pamatujte na to, i když volíte cíl a prostředky cesty své.

Ten měl od počátku postavení Božího Syna, a přece si neřekl: Co uchvátím, to už nevrátím. Sdílel s Otcem lásku k hříšnému lidstvu a k ztotožněnému stvoření. A uvěřil Otcí, že jejich zá-

chrana se neobejde bez Jeho osobní služby na zemi. *Sám sebe zmařil, přesněji vyprázdnil.* Odložil vše kromě toho, s čím jsme my lidé schopni komunikovat. *Vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.* Jenže Filipský sbor ode všech slýchal: Ti, kdo slouží zájmům jiných a nepracují pro své vlastní potřeby, sny a ambice, jsou slabší, kteří prohráli. Jejich životy jsou nenaplněné, zmařené. Je to však pravda? Vždyť Pán Ježíš si vybral službu dobrovolně, a ne proto, že byl slabý. Slabí jsou naopak ti, kterým se rozhodl sloužit. Hříšní lidé se sami neuměli vykoupit z otroctví smrti a navrátit se k Bohu. On však na to stačil a rozhodl se jednat za ně. To neslo jinak, než že se stal také člověkem a *v podobě člověka se ponížil.* Postupně se stal synem chudých rodičů, uprchlíkem, občanem města špatné pověsti, kazatelem, který nemá kde složit hlavu, nepohodlnou osobou, na niž mají spadení elity duchovní i politické. Když byl zrazen a obklíčen, dovolil, aby ho zajali, aby na něm spáchali justiční vraždu, aby si ho přehazovali jako horký brambor, aby ho připravili o přátele, svobodu i o lidskou důstojnost, aby ho týrali a popravili proklatou smrtí. Nesestoupil z kříže, ač věděl, že pro některé tak bude navždy ztroskotaným prokletím. Poslušně odnesl všechny následky našeho hříchu a nestal se ani v nejmenším jeho spojencem. Proto mohl umírat se slovy: *Dokonáno jest.* Pro tuto cestu se Ježíš nerozhodl pod vidinou ještě větší slávy, slibované Otcem předem. Přivedla jej na ni dokonalá láska k Otc

i k jeho stvoření. A Bůh Otec se k této cestě přiznal.

Toho, který měl odvahu vůbec nemyslet na sebe a vzdát se všeho z lásky k bezbožným, Bůh Otec učinil Pánem všeho stvoření. Ten, který si vůbec nedělal jméno, ale vše činil k Otcově slávě a k našemu dobru, dostal jméno Bůh, Spasitel, Láska, Světlo, Cesta, Pravda, Život. Ten, který se pokoril a cele zasvětil službě druhým, je vyvýšen, aby Jej uctívaly všechny nebeské, pozemské i podsvětní bytosti. Ten, s nímž mocní hráli své šachy, odzbrojil všechny mocnosti a moci. Ten, který trpěl na kříži opuštěn a zavržen, je určen k tomu, aby se k němu jako k Pánu veřejně přiznal každý jazyk. *My ovšem ještě nyní nevidíme, že by mu vše bylo podmaněno.* Ale vidíme, že se mu lidé otvírají a poddávají i tam, kde to nejméně čekáme, a jeho moc je proměňuje v nová stvoření. Že tam, kde jméno Ježíš vyslovovali jen při klení, je nyní vyslovují s láskou a chválou. A občas vidíme i to, jak dílo Ježíše Krista přežívá režimy, jež chtěly jeho jméno vymazat z povrchu zemského. A to vše můžeme přijímat jako závdavky té plnosti jeho kralování, jež se zjeví na konci věků. Ježíšův život se ukázal jako ten nejnaplněnější ze všech. Skrze jeho vyprázdnění sama sebe jsme dostali smíření s Bohem, důstojnost jeho dětí, dědictví spolu s Kristem v Božím království. A proto i naše životy budou naplněny tím více, čím více budeme od Krista přijímat moc žít pro druhé.

Dagmar Ondříčková
farářka ČCE

Torzo Bratrské borovice vysazené jako památka na synod Jednoty bratrské

Volba prvních tří kněží historické Jednoty bratrské

Před 550 lety, snad na Zelený čtvrtek 26. března 1467, došlo v historii české reformace k významnému přelomu. Tehdy se ve Lhotce u Rychnova sešlo shromáždění asi šedesáti osob, které se rozhodlo k činu nedozírných následků – k volbě vlastních kněží.

Cesta k tomuto rozhodnutí byla dlouhá a nesnadná. První Bratři za neoficiálního duchovního vedení B. Řehoře zvolna dospívali k poznání, o němž probíhaly už dříve diskuse mezi valdetskými a husity tábořské orientace. Pochopení zásady všeobecného kněžství, kde jediným prostředkem mezi Bohem a člověkem je pouze Ježíš Kristus a žádný jiný, patří k základům reformační teorie i praxe.

Konkrétní jednání skupiny Bratří, vedených neformálním vůdcem B. Řehořem, bylo v roce 1467 nepochybně ovlivněno zejména dvěma bezprostředními impulsy. V roce 1466 byla totiž vyslovena papežská klatba nad českým voleným králem Jiřím z Poděbrad a vzápětí, právě v roce 1467, došlo v důsledku toho i k vypuknutí občanské války. Důvěra v jednání husitů s Římem byla hluboce otřesena. K tomu přistoupil i úděl z jednání olomouckého biskupa, který dal právě tehdy upálit tři roky vězněného B. Jakuba Chýlavu z Vyškova, který odepřel odvolat tvrzení, že zlý kněz neposvěcuje.

Na to Bratři v modlitebním a postním ztišení se ujistili v tom, že nastal vhodný čas k jednání. Ve Lhotce u Rychnova zvolili nejdříve 20 bratří ke správě sboru. Potom vykonali volbu kněží, přičemž sledovali biblický způsob ze Sk 1 (doplnění kruhu apoštolů). Vybrali 9 mužů, jimž důvěřovali, a rozdali 12 lístků. Na třech z nich bylo napsáno „jest“, to je souhlas s volbou dotyčné osoby. V případě, že by kladný lístek neobdržel nikdo, byli připraveni volbu odložit. Posilou jejich záměru jim však bylo, že všechny tři kladné lístky našly své adresáty. Byli jimi: Matěj z Kunvaldu, selský syn, potom Eliáš z Chřenovic, mlynář, a konečně Tůma Přeloučský, krejčí schopný i komunikace v latině.

Dodatečně byla ještě provedena zajímavá symbolika. Příslušník Jednoty bratrské B. Michal, vysvěcený původně ještě jako římský kněz, byl vyslán k nejstaršímu valdetskému knězi v Čechách, od něhož přijal i valdetské svěcení (o němž se Bratři domnívali, že pochází z doby předkonstantinské církve). Potom se B. Michal obojího svěcení vzdal a po volbě za bratrského kněze si vyžádal nové potvrzení od B. Matěje. Tím bylo jakékoli navázání na formální apoštolskou posloupnost definitivně přerušeno.

Ve shromážděních církví hlásících se k české reformaci se dosti často zpívá píseň Radujme se vždy společně. Až ji budeme znovu zpívat, můžeme si připomínat, že se vztahuje právě ke vzpomenuť události.

Eva Melmuková

Totalita hříchu

Tímto označením je řečeno, že hřích je čin osobního rozhodnutí, které se vztahuje na celou existenci člověka. Vytvoří člověku nový způsob života. „Osvobodí“ celou jeho existenci. Hříšník se celý vymaní z Boží ruky. Syn, jak ho známe z podobností, vezme, co je jeho a zařídí si život podle svého přání a na svůj účet. Takový je hřích, pronikne do všeho myšlení a konání, neboť chce osvo-

bodit celého člověka, i když si toho člověk není plně vědom. Je to jako když vypukne revoluce, která bude chtít všechno změnit a nastolit nový řád: většina revolucionářů si není vědoma, o co vlastně jde. Ne tak hřích.

Hřích prosazuje svou vládu tak, aby všichni pochopili, že jde o všechno a že se změny týkají všech, i jich. Smysl hříchu je ovládnout

všechno. Tato totalita je jeho příznačnost.

Hřích tedy se zmocní celého člověka. Lidé tohoto světa ho tak nechápou. Vidí nebo i jinak vědí o hříchu svých sousedů, ale domnívají se, že jejich hřích je u každého jiný a postihuje část člověka. Jeden je na holky, jiný je na vdolky. Dojdou tak až do důchodu nebo ve stáří dojdou

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ: JAN JELINEK V „ZAHRADĚ SPRÁVEDLIVÝCH“ VE VARŠAVĚ

Dne 6. 3. 2017 vyhlásil výbor polské instituce „Dom Spotkań z Historią“ v Muzeu dějin polských Židů ve Varšavě jména tří „spravedlivých“, jejichž jména budou umístěna na pamětní kameny v „Zahradě spravedlivých“ ve varšavské čtvrti Muranow, kde budou také na jejich památku vysazeny stromy. Varšavskou čtvrt' Muranow obývali v meziválečném období téměř výhradně Židé. Za druhé světové války se z ní stalo ghetto, které bylo nacisty po krvavém potlačení povstání srovnáno se zemí. Na ruinách domů a sklepů vyrostla po válce moderní obytná čtvrt'. V nedávné době zde byla otevřena jedna z nejpozoruhodnějších současných polských staveb – „Muzeum dějin polských Židů“ finského architekta Rainera Mahlamakého. Vznikla zde rovněž „Zahrada spravedlivých“, mající připomínat

ty, kteří ve dvacátém a jednadvacátém století měli odvahu postavit se proti nelidským totalitním režimům, zachraňovali lidské životy, pomáhali pronásledovaným a bránili lidskou důstojnost. Každým rokem v zahradě přibudou tři pamětní kameny a stromy.

Letos vybral výbor z devatenácti návrhů na „spravedli-

Dokončení na str. 2

V RUSKU POZASTAVILI ČINNOST NÁBOŽENSKÉ SPOLEČNOSTI SVĚDKOVÉ JEHOVOVI, CHTĚJÍ JE ZAKÁZAT

Ruské ministerstvo spravedlnosti pozastavilo činnost náboženské společnosti Svědkové Jehovovi v celé zemi a požádalo soud, aby zakázal tuto organizaci jako extremistickou. Oznámila to ruská média. Nejvyšší soud má přijmout konečné rozhodnutí o zákazu 5. dubna. Náboženská společnost Svědkové Jehovovi v Rusku oficiálně působí od roku 1991.

"Kdyby nejvyšší soud rozhodl ve prospěch ministerstva, mělo by to pro Svědky Jehovovy v Rusku katastrofální následky," uvádí se na webu organizace. Každý z více než 170 000 jehovistů v Rusku "by mohl být trestně stíhán pouze za to, že se účastní náboženských setkání, čte si s ostatními Bibli nebo mluví s lidmi o své víře".

Interfax připomněl, že činnost jehovistů je pravidelně předmětem pozornosti úřadů po celém Rusku. Sami jehovisté často viděli v pozadí ústrků vlivnou pravoslavnou církev, úzce spjatou s ruským státem.

"Při všech soudních procesech proti Svědkům Jehovovým bylo vidět, že soud nedopřál sluchu obhajobě a stanul na straně prokuratury či ministerstva spravedlnosti," řekl ruské redakci BBC mluvčí ruských jehovistů Jaroslav Sivulskij, podle kterého není k zákazu žádný důvod.

"Snažíme se vysvětlit lidem, že nejsme žádní extrémisté. Jsme řádní občané, platíme daně a dodržujeme zákony, a tak obvinění z extremismu je prostě absurdní," řekl.

dle ČTK

NA NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT A RODINU VLAKEM ZDARMA

Hnutí Pro život ČR zve v sobotu 22. 4. do Prahy na Národní pochod pro život a rodinu. Nad Pochodem pro život převzal záštitu prezident republiky, pražský arcibiskup, zástupce Rady hl. m. Prahy nebo lidovecký místopředseda vlády.

Předem přihlášené rodiny čeká celá řada výhod, které cestu usnadní a uleví také finančnímu rozpočtu. Hnutí Pro život ČR zajistilo vlakovou dopravu pro účastníky ze severní i jižní Moravy, kde bude dětem do 15 let poskytnuto jízdné zdarma a ostatním sleva na vstupném při návštěvě areálu Pražského hradu.

RC monitor

Světová reformace a dnešek
(Zatrženo v zahraničním tisku)

„Kdo ochrání Luthera před jeho vychalovači?“ Otázkou reaguje historička **Ulrike Jureitová** na vícero slavnostních prohlášení k blížícímu se reformačnímu jubileu.

Ve stejnojmenném článku v deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung ze 17. 3. 2017 volá Jureitová v návaznosti na Heinze Schillinga po důkladné „historizaci“ připomínek Lutherova reformačního vystoupení v roce 1517, tj. po jeho zasazení do světa pozdního středověku a po nahrazení mýtického obrazu Luthera výkladem historicky fundovaným. Reformace byla podle Jureitové především příběhem rušivým a konfliktním. Teologický a eklesiologický střet přinesl závažné politické a společenské otřesy jaksi bezděčně, neboť pozdně středověká Evropa neznala oddělení duchovní a světské moci. Lutherova kritika kupčení s odpustky, jeho boj proti kněžskému a papežskému poručníkování, jeho pojetí křesťanské svobody, jakož i jeho – takto nazvané později – „učení o dvou říších“ narušily sice neúmyslně, leč radikálně středověké „corpus christianum“ (celospolečenské „křesťanské těleso“).

Postoji Luthera a některých dalších reformátorů bylo založeno propojení protestantismu s vrchností, které představovalo novum s dalekosáhlými důsledky. Výsledkem církevní a politické konfrontace nebyla náboženská svoboda, nýbrž rozdělení církve a konfesijní stát. To ještě dlouho po tzv. vestfálském míru z r. 1648 formovalo politický řád v Evropě. Souběžná existence znepřátelených konfesí a církví si vynutila metody dlouhodobě nosných řešení konfliktů a dala impulzy pro rozvoj moderního práva v Evropě, včetně práva trestního. (Zde, dodejme, autorka navazuje rovněž na Henryho Kissingera, zatímco např. prof. A.Molnár oproti koncepci míru vestfálského vyzdvíhoval model míru kutnohorského z r. 1485.) Nikde jinde se reformátory rozpoznaná světskost světa nejeví tak dramaticky aktuální jako v našem právním systému zpochybňovaném nyní nábožensky motivovaným násilím, uzavírá Jureitová. (Viz <https://fazarchiv.faz.net/fazSearch/index.>) Kritické hlasy odborníků neulehčují postavení Margot Kässmannové, pověřenkyň Evangelické církve v Německu (EKD) pro popularizaci reformace. Ta zmiňuje „soustavnou kritiku reformačního jubilea ze strany některých profesorů“ (dodejme: dle některých je samo ústřední datum špatně vybráné, převratným prý bylo až reformátorovo vystoupení na říšském sněmu ve Wormsu r. 1521) a v závěru rozhovoru v deníku Rheinische Post z 16.3.2017 nahlašuje svůj odchod do důchodu v červnu 2018 (kde zpočátku nehodlá dělat „vůbec nic; každopádně nic veřejného“). Nabádá též k opatrnosti v úvahách, zda by dnes Luther využíval internetové sociální sítě apod.: „Luther si dnešní společnost, ve které žijeme, nedokázal představit. Vyzýval by ale lidi k četbě Bible. Šokovalo by jej, že lidé v zemi reformace už nevědí, co stojí v Bibli.“ (Viz <http://www.rp-online.de/kultur/interview-margot-kaessmannes-geht-um-einen-kritischen-glauben-aid-1.6692362.>)

Při veškerém vzájemném napětí se Jureitová i Kässmannová shodně distancují od nacionalisticky pojatého reformačního jubilea před 100 lety, tj. v roce 1917. Ještě dále v daném směru šel svého času prof. Amedeo Molnár, když upozornil na existenci dobového zkratového hesla „Od Luthera k Hitlerovi“ (o němž v současnosti média cudně mlčí).

František Schilla

Totalita hříchu

Dokončení ze str. 1
klidu, jakoby hřích už nepanoval. Jeho totalitní vůli nevidí. Jinak je ten člověk dobrý, jeho holkařská minulost je jen částí totality hříchu. Ještě dodejme, že původ hříchu přičítají nižší, smyslovější části lidského těla. Tak je hřích, jeho zlo lokalizováno.

Něco na tom je. Jmenovité hříchy jsou umístěny, avšak za hřích nese odpovědnost člověk, celá osoba. Není to tak, že by za hřích nesla odpovědnost jen část. Já jsem hříšník a ne ta nebo ona část mé osoby. Člověk, a ne jen jeho některá část, se odvrátil od Boha. Člověk má tělo a ducha, ty dvě části tvoří jednu osobu. Této dvojici těla a ducha slouží srdce k sjednocení, aby se tělo a duch poznali jako jedna osoba. Hřích má v srdci své sídlo. Odtud vychází a ovládá člověka. Srdce člověka je zlé. Nepředstavuje nějakou podřízenou instanci, ale hlavní generální štáb, rozhodující místo

osobnosti, odkud uslyšel Bůh, že mu člověk dává výpověď. Nechť psychologové nalézají v lidském duchu různé části, srdce je všechny objímá. Tvoří z nich celek, který pak předchází částem. Celý člověk ve své totalitě vstupuje do vzpoury proti Bohu, já celý se všemi částmi těla a ducha.

Je prospěšné uvědomit si v této souvislosti, že velký filosof Kant učí o radikálním zlu totéž, co slyší křesťané z kazatelny o hříchu a jeho původu v srdci. Kant odmítá názor, že by hřích pocházel z lidské smyslnosti, tedy z těla. Zlo neexistuje z toho, že tělo projevuje své požadavky (má hlad, ale i jiné choutky). Ale z toho, že je člověk prohlašuje, že má na ně nárok a proto je chce. Ty požadavky, které se ozývají z těla, nejsou samy o sobě špatné. Stávají se špatnými teprve tehdy, když je člověk uposlechne, podlehne jejich pokušení, a ještě horší je, že přeběhne do tábo-

ra Pokušitele. Zlo je podle Kanta čin celého člověka, akt veskrze osobní. A filozof začíná mluvit o zlém srdci a učí, že zlo je radikální, protože zkazí základ všech mravních zásad.

Tady jej opustíme, protože odmítá řídit se podle Božího zjevení a zůstává poddán Božímu zákonu. Z toho vyplývá, že hloubka zla nemůže být poznána. Poslední hloubka zla unikla pohledu i tak velkého filozofa jako je Kant. Naštěstí máme většího, apoštola jménem Pavla, jehož slova, která napsal křesťanskému sboru v Korintě asi roku 52, ukazují na hranice lidské filosofie: „Přišel jsem k vám sláb, s velkou bázní a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží“.

Josef Veselý

Postní realita (2017)

Ředitel jednoho českého nakladatelství nedávno připomněl, jak je na tom většina obyvatel republiky se svým vztahem k dobru a zlu. Jinými slovy, jak je na tom s odvahou. Není to úplně tak zlé, jak by se mohlo zdát. Hájíme lidská práva a najdou se mezi námi i opravdoví hrdinové a lidé hodní následování. Přesto čas od času pod tlakem podléháme; to však nelze nikomu a nijak vyčítat. Těch zbylých pár % tvoří ti, kteří lavírují mezi egocentrickou touhou po moci a psychologickou poruchou či psychiatrickou diagnózou. Dnes nám už nehrozí udávání a zatčení gestapem či vyslýchání komunistickou státní bezpečností. Dnes si na onu většinu brousí zuby vlci jiné garnitury, než byla ta nacistická a bolševická. I z dnešní politické kultury musí být člověku však poněkud mdlo.

Důležité je nenechat se ovlivnit sladkou smetánkou, po které, když se po čase slízne, zůstane suchý, tvrdý a prázdný korpus biče. Pod ním se pak musíme ohýbat, aby nás uštědřené rány tolik nebolely. Ten, kdo do nás takhle řeže, se nám vysmívá, povyšuje se nad nás a dělá z nás hlupáky a chudáky. Pěkně jsme mu nalítlí. Křesťan si ale může říci, jak se naučil z četby Bible a hlavně z evan-

gelii: „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo.“ Život věřícího člověka je v rukou Božích. Nemusí se bát. Jemu svět může vzít sice tělesný život, ale nikdy mu nebude moci vzít život nesrovnatelně větší, který pro ně připravuje nebeský Otec. Údělem křesťana je i to, že se setkává s odporem světa. Nemá se znepokojovat, ale radovat, protože to je znamením, že je opravdovým učedníkem evangelia. Křesťan by ale neměl být nečinný, když se někomu děje příkoří. Nesmí se nechat přemoci strachem, leností, lidskými ohledy a nejistotou. Má vždy obha-

jovat stanovisko evangelia. Má jej hlásat a proměňovat v konkrétní skutky, a zvláště ta slova, která se týkají lásky k bližnímu. Budme konkrétní.

V Německu mají novou hlavu státu. Nás to brzy také čeká. Nástupcem pastora Joachima Gaucka se stal Frank-Walter Steinmeier, uznávaný politik, který často vyzývá k odvaze. V poslední době u nás získávají body politici, kteří těží ze strachu lidí, nejvíce z imigrace. U našich sousedů na západě to však takto nezafungovalo. Vyhrál uvážlivý muž a praktikující křesťan, který i když dobře zná realitu světa, vyzývá k odvaze a solidaritě. Byl zvolen na základě shody nejsilnějších politických stran. Není to dostatečně pozitivní inspirace, jak čestně přistupovat k veřejným věcem? Zamlouvá se mi názor a postoj profesora Jiřího Drahoše, předsedy Akademie věd ČR, který nás navštívil, aby s námi pobesedoval. Svůj život věnoval vědecké práci s úmyslem prospívat druhým a nikoliv sobě. Podle něj má prezident sloužit své funkci, ne naopak. Má sjednocovat, nikoliv rozdělovat. Ve všem, co koná a říká, se má odrážet, že je prezidentem všech bez rozdílu.

Pokusme se v době postní porozumět tomu, co je to odvaha. Je stále třeba hledat způsoby, jak čelit všem typům zla, lži a ponižování. Zkusme se nebát odkryt pravou tvář těch snobsky, egoisticky a populisticky zaměřených lidí, ať na hradě, či v podhradí.

Dušan Ehmig
pastor dvakačovický

Jan Bistranin

Život z víry vyplněný láskou Ko 3,12–17

Apoštol Pavel píše list do Kolos, do křesťanského sboru, který založil bohatý občan Epafros, kterého přivedl k víře. Laskavým způsobem připomíná některé důrazy, o kterých se mu zdá, že nejsou zcela jasné některým křesťanům. Ukazuje, jak by měl vypadat život člověka, kterému v srdci vládne Kristus. Má na mysli život z víry, který je cele vyplněný láskou. A při tom nezapomíná zdůraznit, že víra i láska nejsou nikdy obchodem, ve kterém platí něco za něco, ale že víra i láska, pokud jsou opravdové, nic nepředstírají, nic nepřikrývají, že je to odevzdanost milostivému a pravdivému Bohu v Pánu Ježíši Kristu! Jen hluboká a upřímná odevzdanost lidského srdce vytváří základní obrys života, chování a jednání „nového člověka“, ke kterému jsme všichni povoláni. Apoštol Pavel si je vědom toho, že je třeba vyvodit vážné důsledky z toho, že nám Kristus odpustil všechny naše viny, a že před Bohem žijeme výhradně a výlučně jen z moci tohoto odpuštění, z nezasloužené přijímané Boží milosti. A oblečení se do „nového člověka“ znamená vstřípení do těla Kristova. A takové vstřípené do Kristova těla apoštol prohlašuje za „vyvolené Boží a svaté“. Jsou to ti, kteří se oblékli v lásku, která je svazkem dokonalosti. Láska je poutem, které váže člověka k člověku, všechny členy obecnství Kristova lidu navzájem. Tak se buduje církev. Je projevem toho, že se jeden sdílí s druhým, jeden druhého podpirá, jeden druhému pomáhá, sdílí se s ním o všechny vnitřní i vnější dary a potřeby. Láska je předjímkou budoucí dokonalosti Božího království a je poutem, které spojuje přítomnost s budoucností. Láska je zdrojem, ze kterého vyplývají a ve kterém se shrnují všechny ostatní závazky. Je tím poutem, které sjednocuje jednotlivé projevy našich povinností před lidmi i před Bohem. Z lásky všechno vyplývá, říká apoštol Pavel. V lásce má všechno své dovršení a svůj smysl. Láska je v našem životě odleskem budoucí dokonalosti. Jenže všechno to, o čem mluví apoštol Pavel, může být naplněno a skutečně jedine tak, že v našich srdcích, tedy v samém nejvlastnějším jádru našich bytostí, bude vládnout a rozhodovat pokoj Kristův! Apoštol Pavel ve svých listech mluví velmi často o pokoji. Už ve Starém Zákoně je šalom-pokoj, jakýmsi souhrnným označením Boží záchrany, jehož podstatou je smíření se s Bohem a pokoj s Bohem. A tento pravý pokoj je zakotven v Božím povolání, kterým jsme byli vstřípeni do jednoho těla Kristovy církve. A ten v nás může vládnout jen tehdy, když si to vděčně budeme připomínat. Jen z opravdové a překypující vděčnosti za všechno, co každému z nás bylo v Pánu Ježíši Kristu dáno, vděčné přijetí všech Božích darů, kterých se nám skrze Pána Ježíše Krista a v něm dostalo, a na každý den znovu a znovu bohatě dostává, vědomí, že nic nejsme sami ze sebe, je předpokladem toho, abychom žili opravdu spontánně z pokoje Kristova. Vděčnost se přelévá potom do bohatství darů a radostných chval Božích dětí. Takže všechno naše chování a jednání by mělo vyplývat z jednoho jednotlivého principu, z lásky. A měla by to být i vděčnost, která ji doprovází,

jako nezměrná oddanost Pánu Ježíši Kristu, v jehož jménu se všechno má konat. A všechny tyto jednotlivosti jsou nakonec výrazem srdce člověka, z kterého vyvěrá osobní oddanost Pánu Ježíši Kristu a vděčnost Bohu Otci, který je nám blízký a přítomný v Duchu svatém, a který s námi jedná právě skrze Pána Ježíše Krista! Apoštol Pavel zmiňuje lid vyvolený a lid svatý. A my bychom se tak rádi pod to slovo postavili. Jenže nepřeslechněme Pavlovy podmínky! Apoštol Pavel má na mysli svatost Božích dětí i všechny další vlastnosti, které na sebe musí vzít a musí si je přivlastnit, chce-li se nazývat křesťanem. A to v praxi znamená naučit se potlačovat v sobě všechnu lidskou bídu a přizemnost a obléci si Kristův šat. Jenže to bolí! Protože k tomu je nejprve potřeba vyčistit svoje srdce od vši pýchy, nelásky, žárlivosti, všech zlých návyků, nezájmu o druhé a nezájmu o Boží vůli. A to je velice těžké. A stejně nesnadné je vyplnit svoje srdce láskou, přívětivostí, trpělivostí, pravdivostí, poctivostí, laskavostí za každé situace, něhou a péčí. A navíc je třeba vzít v potaz všechny Kristovy příkazy: „Ale já pravím vám!“ Snadno se o tom všem hovoří, ale těžko se takový šat navléká! My máme často sklon k pocitu, že se nám mnohé daří, jenže máme velmi daleko k dokonalosti. Pán Bůh staví našemu způsobu myšlení i jednání zrcadlo v podobě svého slova. Ukazuje nám, jak se znovu musíme před ním kořit, jak často musíme znovu k Pánu Bohu volat a prosit ho o novou milost a nové odpuštění. On o našem upřímném a hlubokém zápase ví. Zná ty, kteří k němu v hlubokostech volají a v pokoře a důvěře přicházejí, a k němu se obracejí. On se nad takovými slitovává a sám je vede, vyučuje je svým slovem, pomáhá jim krok za krokem překonávat všechny nástrahy života, otáčí jim hlavu kupředu, aby se nemuseli stále obracet zpátky. Vpředu totiž na ně čeká on sám se svou pomocí, laskavostí, silou a mocí, která pomáhá a posiluje k vítěznému běhu. Pán zná ty, kteří jsou v hlubokém zápase před jeho svatou tvář. Bere je za ruku, podpirá je v nemoci, bolesti a zápase, v utrpení i v problémech a dává jim poznat, že při nich stojí. Dotýká se jejich srdcí a pomáhá všechno unést. Uděluje jim novou milost. Dává jim novou sílu, aby mohli zvednout hlavu a mít novou naději a bojovat ten dobrý boj víry až do konce. Nová síla, nová radost, nová naděje v podobě nového odpuštění, nového pohlazení láskou, to je to, co rozlévá do srdce zápasícího člověka životodárný Kristův pokoj. A v této Boží síle se potom srdce otevírá, rozhybávají se ruce, nohy, celý život ke službě druhým. Rozhybává se život vyplněný láskou! A potom začínají i lidé ko-

lem kroutit hlavami, někteří nerozumí, a někdy ani my nerozumíme. Protože pojednou z našich úst i z našeho činění se nese Kristova píseň lásky, a lidé kolem nás s údivem v nás objevují ono „nové Kristovo roucho“! A my cítíme, že nám Boží slovo není na obtíž, že je to slovo laskavé, vyučující a napomínající, kterému v Duchu svatém začínáme rozumět, a které nezbytně potřebujeme do všech našich všedních zápasů. A také cítíme, že naše srdce už nejsou tak zatvrzelá, ale otvírají se Bohu a touží po jeho blízkosti a otvírají se i pro potřeby druhých. Naše ústa přestávají být němá, ale vydávají svědectví. Naše oči vidí a naše uši slyší ty, které nám Pán Bůh staví do cesty. Naše srdce pak začíná zpívat radostnou píseň díky a chval. Je to jedna velká chvála za to, že už život není přizemním živořením, ale že je životem z moci a z odpuštění toho, který nás miluje, a kterému nejsme lhotejní. A teprve potom lze, i když velice, velice opatrně, hovořit o lidu vyvoleném a svatém, do jehož zástupu se můžeme zařadit i my. Není to však naším vlastním přičiněním! Je to jen a jen z Boží neskonalé milosti, péče a Boží lásky. To Pán Bůh sám nás do takového zástupu zařazuje. To Pán Bůh sám nás oslovuje přivlastkem, který bychom si my sami sobě nikdy nemohli dát, svatí. Říká nám: Vy jste přece ve mně a do mne vstřípeni, žijete-li z mého slova, žijete-li z mé lásky a žijete-li z mého odpuštění. Potom ovšem můžete jít do světa vyzbrojeni touto mou láskou a v něm být solí země, protože jste zakotveni v mé milosti! A to je potom ohromný dar! Apoštol Pavel nás volá k tomu, abychom postavili základy svého života na Boží milosti a na Kristově lásce. Boží milostí může změnit jednání a chování každého z nás v ono „nové stvoření“, a to tím, jak se otvírá naše srdce pro Boží práci, jak se pokoušíme žít z moci Kristova odpuštění a jak přijímáme na sebe i do sebe ten vzácný Kristův šat. Cesta vede z pokání a vyznání vin přes hluboké ukáznění svého osobního života, žitého pod zorným úhlem evangelia. A vede k novotě života s Kristovým pokojem v srdci. A pak dává i naději zařazení do zástupu Božích vyvolených a svatých. Z poctivého a upřímného zápasu o hluboké naplnění smyslu života se nebe raduje. Raduje se z každého věrného Božího dítěte, které se nechává formovat a ztvárňovat Boží rukou. A u těchto Božích dětí pak sílí vědomí, že jsou zakotveni pevně v Boží ruce, že je Pán Bůh miluje, že je nikdo z Boží blízkosti nemůže vytrhnout. Nakonec jsou naplněni jistotou, že Bůh v Kristu Ježíši je vítěz, Pán a Král jejich životů, a že tento Bůh ozdobí věncem vítězství všechny cesty jejich života!

Pavel Rybín

Na konci minulého roku se magazín Christnet přesunul z domény Christnet.cz na novou adresu Christnet.eu. Doména s koncovkou cz nebyla v přímém vlastnictví spolku, který magazín provozuje. S jejím majitelem se redakce snažila více jak 5 let dohodnout a nabídnout různé formy vzájemného vyrovnání za převedení, většinou bez jakékoliv reakce z jeho strany.

Cílem spolku Christnet je poskytovat kvalitní a nezávislé zpravodajství o dění v církvích a náboženských společnostech a o jejich působení ve společnosti. Jedná se o unikátní ekumenický projekt, který běží již 17 let bez přímé závislosti na žádné existující církvi, nadaci nebo státní instituci. Žurnalistiku redakce portálu Christnet.eu vnímá jako veřejnou službu, ne jako komerční projekt, jehož cílem je maximalizace zisku.

Redakce portálu Christnet.eu doufá, že si čtenáři najdou svůj portál i na nové adrese s koncovkou eu.

(kir)

Reakce čtenářů

K TEXTU STANISLAVA PIETAKA V RUBRICE REAKCE ČTENÁŘŮ – KJ 5/2017

Dobrý den, chci ještě reagovat na výše uvedený text. Pokud měl článek faráře St. Kaczmarczyka (Mimořádná výzva, ET-KJ č. 33/2016) být oslavou Krista, proč je zmiňován prezident Zeman jako ten, kdo zprávu o Kristu přináší? A pokud tato zmínka o prezidentovi měla jen podtrhnout oslavu Krista a celý článek má jakýsi „misijní charakter“, proč nevyšel v Parlamentních listech nebo Blesku? Čtenáři uvedených listů by pravděpodobně prezidenta Zemana brali jako autoritu. Pokud to ale měla být oslava Krista určená pro čtenáře KJ, bylo třeba ji podepírat citací projevu prezidenta republiky? A ještě několik poznámek (redakci) odpovědí ke konkrétním výrokům:

„*Nedlužíme – společnosti jasnou výzvu k obrácení...?*“ Dlužíme, ale více než výzvu, dlužíme společnosti příklad obrácení ke Kristu a to bez ohledu na jakékoli domnělé „invaze“. Také společnosti v dnešní době dlužíme poselství o naději a o životě beze strachu.

„*Když ... povzbuzuje, abychom se k těmto kořenům ... vrátili ... co je na tom špatného?*“ Není podstatné jen to, co se říká, ale také kdo a proč to říká, neboli integrita osobnosti mluvčího. Ostatně i evangelia ilustrují příběhem o pokušení Ježíše Krista skutečnost, že říkat a žít pravdu není totéž. Pravdu občas říká i ďábel, v uvedeném příběhu dokonce cituje Písmo. Přesto je Kristem vykázán do patřičných mezí.

„*Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů.*“ Co je úkolem prezidentského úřadu? Snad určování směru, předávání vizí, povzbuzování k aktivitě a probouzení naděje celé společnosti. A realita? Směr výhod a šíření strachu z imaginárních ilegálních narušitelů hranic. Jak se zdá, tento úkol plní prezident dobře, ale rozhodně to není úkol v Boží službě. V otázce, zda je v článku vyvýšen Kristus, není rozhodující statistika. Jak víme z Písma, Krista lze vyvýšit, aniž by padlo jeho jméno („Ne každý, kdo mi říká Pane, ... ale ten, kdo plní vůli mého Otce...“) a dokonce aniž by dotyčný o Kristu něco věděl („... kdy jsme Tě viděli hladového, ... žízňového...?“). Obava z umlčování je poněkud přehnaná, žijeme přece v demokratickém zřízení. Ve svobodném zvěstování evangelia, stejně jako v prosazování jakýchkoli jiných myšlenek, nám nikdo a nic nebrání a už vůbec ne jakýsi „náboženský synkretismus všech možných kultů“.

S velkým údivem občas sleduji aktivity lidí, kteří velice horlivě hovoří o křesťanských hodnotách až (a mnohdy i jen) v okamžiku „ohrožení islámským fundamentalismem“, nebo o významu rodiny pouze v době konání pochodu Prague pride. Pokud ztrácíme identitu, je to v první řadě problém náš samých, nikoliv nějakého vnějšího (a fiktivního) nepřítel. Odejmutí státního souhlasu a dohled StB jistě svědčí o konzistentním postoji a odvaze faráře Kaczmarczyka, ale neříká nic o pravdivosti jeho zmíněného článku v KJ. Jako občan si například vážím mnoha členů společenství svědků Jehovových, kteří také byli pro své postoje cílem nacistické a komunistické perzekuce, ale to neznamená, že se ztotožňuji s jejich přesvědčením a už vůbec nic to nevypovídá o pravdivosti tohoto přesvědčení.

Patrik Pospíšil

Odmítnuté církve

Podle příslušných zákonů mohou v naší zemi vznikat za určitých podmínek nové církve. Nejprve zákon č. 308/1991 Sb. v § 4 odst. 1 obsahoval tuto definici: „*Církví nebo náboženskou společností se podle tohoto zákona rozumí dobrovolné sdružení osob stejné náboženské víry v organizaci s vlastní strukturou, orgány, vnitřními předpisy a obřady.*“ Posléze Návrh na registraci církve a náboženské společnosti musí obsahovat základní charakteristiku náboženské společnosti, jejího učení a poslání, zápis o založení církve a náboženské společnosti na území České republiky, v originále podpisy a osobní údaje 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice hlásících se k této církvi a náboženské společnosti a základní dokument církve a náboženské společnosti. Zákon č. 3/2002 Sb. umožňuje registraci jen subjektům se sídlem na území České republiky. Podpora 10 000 osob se stala podmínkou pro přiznání tzv. zvláštních práv. Zároveň bylo odstraněno zvýhodnění církví spojených se Světovou radou církví a formulace zákona nepřímo připustila i působení neregistrovaných církví a náboženských společností. Sotva kdo odhadl, jaké nejrůznější pokusy o založení „církve“ budou předkládány. A skutečně se dle médií neuvěřitelně stalo. Tak například. Stoupenci Jaroslava Dobeše (gurua Jára), který byl odsouzen za znásilnění žen během obřadu. Řád Lva kulatého stolu. Pivní církev. Česká ortodoxní církev. Řád strážců koruny a železného krále a zlatého. Konopná církev. Často docházelo k falšování jmen, osobních údajů a podpisů. Mnozí podpisující vlastně ani nevěděli, pod co se podepisují, či za jiným účelem. Málo platné, lze předpokládat, že desetitisíce hodnověrných podpisů by získala církev Jára da Cimrmana!

Jan Kašper

Zemřel RNDr. Jan Štěpán

(11. 5. 1932 – 15. 3. 2017)

Po delší nemoci byl v polovině března ve svém nedožitém 85. roce života odvolán do nebeského domova bratr Jan Štěpán. Odešel ze své rodiny a ze svého společenství v Církvi bratrské v Praze 1, v Soukenické ulici. Připomeňme, že bratr Jan byl svým vzděláním přírodovědec, ale jeho zájem se během let stále více zaměřoval na dějiny. Velmi silně ho upoutaly tři významné osoby našich dějin. Byl to jeden ze zakladatelů Církve bratrské a vlivný kazatel i teolog Alois Adlof (Jan Štěpán redigoval a částečně o něm napsal obsáhlou monografii). Druhou osobou byl prezident T. G. Masaryk (vyšla o něm kniha, kterou připravili společně s profesorem Josefem Smolíkem). Třetí osobou byl Přemysl Pitter, jehož archivu dovezenému ze Švýcarska se bratr Štěpán věnoval. O P. Pitterovi pak napsal řadu studií a také o něm rád a živě přednášel. Jan Štěpán po dvě desítky let také obětavě pracoval jako archivář Rady Církve bratrské.

Připomeňme také dlouholetou práci Jana Štěpána v redakční radě Evangelického týdeníku – Kostnických jisker a množství článků, kterými toto periodikum obohatil.

Jan Štěpán nám byl příkladem přesnosti v řeči i v psaní. Měl výbornou paměť a to, co nastudoval, dovedl přesně reprodukovat. Ve sboru jsme si vážili jeho věrnosti ve službě, v modlitbách i v ekumenickém zaměření. Měl mnoho přátel v různých církvích.

Jeho život byl zakotven v pěkném rodinném zázemí, které mu bylo předpokladem pro náročnou práci botanika a později archiváře a historika. Ještě nedávno, obtížen nemocí a častou slabostí, dokončil a svým nákladem vydal knihu „Babylónské zajetí církve“. V této knize pro současnou i budoucí generaci posbíral příběhy z doby totalitního útisku církve.

Jan Štěpán nám byl příkladem člověka, který své úkoly dotahuje do konce, i když to znamená přinášení osobních obětí.

Ať je jeho památka mezi námi požehnaná a modlitby, které vyslovil, dojdou naplnění.

Pavel Černý

Odešel Miroslav Rada

(26. 2. 1926 – 16. 3. 2017)

Někteří lidé by neměli umírat.

Malíři, spisovatelé, básníci, stavitelé gotických katedrál, velmistři nebeských tónů, kejklíři všech možných i nemožných disciplín by měli žít mezi námi a rozdávat radost, krásu a humor a neumírat.

Rád jsem navštěvoval vernisáže bratra Miroslava Rady a vřadycky jsem byl potěšen a pohlažen jeho obrazy, odvážnými grafickými listy a jeho Deník ze dnů „něžné revoluce“ (29. - 30. listopad 1989) s nenapodobitelným portrétem Václava Havla mně každý den připomínají velikost mého přítele a mohu jen potvrdit, že platí to, co napsal jeden vzácný člověk. Snažme se „zblízka obdivovat lehkost a bravuru jeho kresby, mnohovrstevnatost malby a nevyčerpatelnost nápadů“.

V naší malé domácí galerii se každý den těším z přípravných studií k portrétu naší dcery, rád listuji v dětských zpěvnících (Buď Tobě Sláva) kde jsou nádherné kresby z Ježíšova života, Pastýř, vousatý Rozsévač (nádherna!) zpívající Děti a zase děti a Ovečky, Ukřižovaný Kristus a úžasný Úžas žen, které stojí nad prázdným hrobem. A prožijeme někdy také i my okamžik údivu na své cestě ke Golgotě? Scéna zachycující uzdravení slepého byla možná nakreslena pro mě (akryl, olej – 1997). Nelze přece žít bez naděje a požehnání! Monumentální a vsutku ohromující mistrovská práce zdobí sakrální prostor vinohradského kostela a je oslavou Boží moci a lásky.

Celé dílo bratra Rady zhodnotí jistě někdo povolanejší, ale já jen doplním, že muž, který zemřel 16. března 2017 v noci ve 23.00 zanechal dílo nesmírně cenné: obrazovou učebnici biblické christologie pro naši církev, kterou opravdu miloval.

Zdeněk Škrabal

Rozloučení s kardinálem Vlkem

V důsledku těžké nemoci byl 18. března ve svých nedožitých 85 letech odvolán z časného života kardinál Miloslav Vlk. Právem byl spojován s porevoluční podobou římského katolicismu v České republice a také s ekumenickým hnutím v naší vlasti.

Kardinála jsem znal osobně více než dvacet let a naše původní pracovní ekumenické vztahy přerostly v přátelství. Kardinál Miloslav v žádném případě nebyl od života odtrženým hierarchou. V jeho myšlení a jednání se projevovalo, že znal z osobní zkušenosti problematiku všedního života z rodné vesnice, práce dělníka a později také po ztrátě státního souhlasu umývače oken.

Kardinál Vlk vnesl do české ekumeny nové podněty a jeho přínos je nepřehlédnutelný. Za jeho předsednictví v České biskupské konferenci a spolupráce s Ekumenickou radou církví, byly nově rozděleny rozhlasové a televizní přenosy bohoslužeb a zavedeny kaplanské služby v armádě, ve věznicích a zdravotnických zařízeních. V Evropě je zcela ojedinělé naše vysílání vojenských kaplanů, kteří vždy při své práci zastupují všechny církve české ekumeny. Kardinál se velmi zasazoval o narovnání vztahů mezi státem a církvemi v dlouhých dvaceti letech jednání o zmírnění

křivd komunismu. Ve složitých jednáních se státem vystupoval ekumenicky a velkoryse s ohledem na druhé. Ve svatovítské katedrále nás protestanty vždy vítal jako v naší společné katedrále,

kteřá je symbolem z doby ještě nerozdělené církve. Za jeho působení také Římskokatolická církev podepsala s řadou českých církví Chartu oecumenicu, kde jsou zakotveny principy vzájemné úcty a mezikonfesijní spolupráce.

Významný je jeho duchovní profil. Kardinál se hlásil k hnutí Foculare a z jeho spirituality také hodně čerpal. Velký důraz vždy kladl na modlitbu a Bible mu byla vzácným zdrojem zbožnosti a směřování života. Byl duchovním člověkem a své podněty a vize přinášel do Evropské rady biskupských konferencí, které řadu let předsedal a také do struktur Vatikánu. Snažil se nazývat věci pravými jmény a bojoval proti pokrytectví a zákonictví. V kardinálu Vlkovi měla ekumena tolerantního, moudrého a ochotného spolupracovníka.

Píši tyto řádky s vděčností Pánu Bohu za přátelství mezi římským kardinálem a „českým bratrem“, které jsem po mnoho let směl prožívat, a to až do nedávných dnů. Miloslav mi bude chybět!

Pavel Černý

Na fotografii je autor s kardinálem Vlkem v Římě

www.vsichnijsmelidi.cz

<https://www.facebook.com/Kulturou-proti-antisemitismu-177038872333099/>

23. 4. 2017 Praha

14.00 pochod dobré vůle: Staroměstské náměstí

Jestliže si také myslíte, že antisemitismus je nákaza, která znovu ohrožuje civilizaci, přijďte a připojte se tak k těm, jimž to není jedno.

15.00 XIV. ročník veřejného shromáždění: Valdštejnská zahrada

Veřejné shromáždění s kulturním programem za účasti pamětníků holocaustu připomene osud „děvčat z pokoje 28“ vězněných v Terezíně. Hudební doprovod: izraelské jazzové trio Tinshom a kantor Michal Foršt. Vstup volný.

K triumfu zla postačí, když slušní lidé nebudou dělat nic!

Pod záštitou místopředsedy Senátu PČR Jaroslava Kubery, ministra kultury Daniela Hermana a primátorky hl. m. Prahy Adriany Krnáčové pořádá Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ) ČR.

Rodinné rekreace v Chotěboři 2017

Kuratorium Evangelického střediska Chotěboř připravilo na letošní prázdniny následující termíny pobytů:

Termíny běhů:

1. běh 1. 7. – 8. 7.
2. běh 8. 7. – 22. 7.
3. běh 22. 7. – 29. 7.
4. běh 29. 7. – 5. 8.
5. běh 5. 8. – 12. 8.
6. běh 12. 8. – 19. 8.
7. běh 19. 8. – 26. 8.

Vedení běhů:

ses. M. Zemánková
br. J. Hála, ses. E. Plzákova
ses. A. Matějovská
br. L. Červenka
br. O. Zikmund
br. T. Matějovský
br. O. Pellar

Zaměření:

rekreace – Víra a světlo
hudební
rodinná rekreace
rodinná rekreace
rodinná rekreace
rodinná rekreace
divadelní workshop

- je možné se přihlásit na dva i více běhů za sebou
- více informací je možné získat ve vašich sborech a na naší internetové stránce
- uzávěrka přihlášek je 30. dubna 2017

Přihlášky přes internet na stránce <http://es-chotebor.evangelnet.cz>
(platí pro zájemce, kteří byli v posledních letech ve středisku na rekreaci)

Přihlášky potvrzené sborem zasílejte na adresu:
Ing. Petr Černý, Jateční 712, 280 02 Kolín IV

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X